

Sygn. akt: *IC 252/14*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Sznura

po rozpoznaniu na rozprawie protokolowanej przez sekr. sąd. K. W. w dniu 27 stycznia 2016 r.

sprawy z powództwa **Politechniki G. w G.**

przeciwko **J. K.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. obciąża kosztami procesu powódkę Politechnikę G. w G. w 100%, pozostawiając szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

UZASADNIENIE

Pozwem z 15 listopada 2013 r. powódka **Politechnika G.** z siedzibą w G. wniosła o zasądzenie od pozwanego **J. K.** kwoty 15.866 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, iż pozwany, wskutek nienależytego wykonania łączącej strony umowy, dotyczącej wykonania remontu pomieszczeń i wymiany okablowania domu studenckiego, wyrządził powodce szkodę polegającą na przecięciu kabli instalacji Systemu Alarmu Pożarowego (dalej jako: SAP) i Dźwiękowego Systemu Ostrzegawczego (dalej jako: (...)), co doprowadziło do uszkodzenia obu tych systemów i konieczności ich naprawy. Z uwagi na fakt, że pozwany mimo wezwań nie dokonał naprawy przedmiotowych systemów, powódka zleciła ich naprawę podmiotowi trzeciemu. Koszt naprawy wyniósł 25.866 zł. Kwota dochodzona pozwem stanowi różnicę pomiędzy kosztem naprawy, a kwotą 10.000 zł potrąconą przez powódkę z wynagrodzenia pozwanego.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym wydanym w postępowaniu o sygn. akt I (...) z 02 stycznia 2014 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Sprzeciw od nakazu zapłaty wniósł pozwany wnosząc o odrzucenie powództwa z uwagi na fakt, że w tutejszym Sądzie toczy się sprawa pod sygn. akt (...) w której pozwana (będąca powódką w niniejszej sprawie) podniosła zarzut potrącenia od J. K. tych samych roszczeń, które są dochodzone w niniejszym postępowaniu. W przypadku nie uwzględnienia przez Sąd powyższego wniosku, pozwany wniósł o oddalenie powództwa wskazując, iż przecięcie kabli systemów SAP i (...) było niezbędne dla realizacji łączącej strony umowy i nastąpiło za wiedzą i zgodą strony powodowej. Pozwany wniósł także o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pismem procesowym z 02 kwietnia 2014 r. pozwany podniósł nadto zarzut przedawnienia dochodzonego pozwem roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 kwietnia 2010 r. strony zawarły umowę nr (...) r., w której J. K. zobowiązał się do wykonania remontu kapitalnego pomieszczeń środkowego traktu oraz wymiany instalacji okablowania strukturalnego budynku (...) G., zlokalizowanego przy ul. (...) w G..

Okoliczności bezsporne , vide: umowa, k. 8-10.

W trakcie realizowania przedmiotowej umowy, podczas wycinania powiększonych otworów na drzwi przeciwpożarowe, doszło do przecięcia przez pracowników pozwanego przewodów instalacji systemów SAP i (...).

Okoliczności bezsporne , vide: zeznania świadka S. M., k. 120-122; zeznania świadka W. K., k. 122-124; zeznania świadka A. S., k. 124-127; zeznania świadka G. U., k. 127-129; zeznania świadka M. T., k. 141-143; zeznania świadka A. N., k. 190; zeznania świadka M. B., k. 196-199; zeznania pozwanego, k. 210-212; opinia biegłego z zakresu instalacji elektrycznych M. J., k. 240-251; ustna opinia uzupełniająca, k. 284.

Przecięte przewody instalacji systemów SAP i (...) zostały później przez osoby zatrudnione przez pozwanego, pod kierownictwem K. S. (1), ponownie scalone.

Dowody : zeznania świadka A. S., k. 124-127; zeznania świadka G. U., k. 127-129; zeznania świadka M. T., k. 141-143; częściowo zeznania świadka W. K., k. 122-124; zeznania świadka K. S., k. 191-193; zeznania świadka M. B., k. 196-199; protokoły odbioru, k. 187, 188; zeznania pozwanego, k. 210-212.

Strona powodowa zawarła w dniu 28 grudnia 2011 r. z A. T. umowę nr (...), dotyczącą naprawy systemów (...) i SAP w(...) przy ul. (...) w G.. Należność na rzecz A. T. za wykonanie przedmiotowych prac wyniosła 25.866 zł.

Dowody : umowa wraz z załącznikami, k. 41-47; faktura VAT, k. 48.

Przedmiot umowy został odebrany w dniu 15 listopada 2010 r.

Dowód : protokół całkowitego odbioru technicznego, k. 30.

Stan faktyczny odnośnie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy (data zawarcia umowy, data odbioru przedmiotu umowy), który stanowił w rzeczywistości okoliczności niesporne, Sąd ustalił na podstawie załączonych przez stronę powodową do akt sprawy dokumentów, których autentyczność i prawdziwość nie była kwestionowana w toku procesu przez strony, ich prawdziwość i rzetelność nie budziła również wątpliwości Sądu, dlatego Sąd uznał je w całości za wiarygodne i uwzględnił dokonując rekonstrukcji istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności faktycznych.

Ponadto Sąd wziął pod uwagę zeznania świadków i stron w zakresie, w jakim nie były ze sobą sprzeczne i w jakim znajdowały odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym. Na ich podstawie udało się wprawdzie ustalić głównie okoliczności, które i tak były między stronami bezsporne – fakt przecięcia przewodów systemów SAP i (...) oraz fakt, że pozwany dokonał w jakimś zakresie ich naprawy. W zakresie tego, czy przedmiotowa naprawa została wykonana w sposób prawidłowy zeznania świadków były sprzeczne, przy czym na korzyść każdej ze stron zeznawali świadkowie przez nią powołani. W szczególności zachodziła sprzeczność pomiędzy zeznaniami W. K., a zeznaniami K. S. i M. B.. Zeznania te nie były także zgodne odnośnie zakresu uszkodzeń spowodowanych przez pozwanego. Należy zauważyć, że również powołany w sprawie biegły nie był w stanie odpowiedzieć na pytanie Sądu w tym zakresie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było niezasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na skutecznie podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia.

Rozważając zarzut przedawnienia w pierwszej kolejności należało ocenić, czy łącząca strony umowa była umową o dzieło, czy też umową o roboty budowlane.

Zasadniczym kryterium rozróżnienia umowy o dzieło od umowy o roboty budowlane jest ocena realizowanej inwestycji stosownie do wymagań Prawa budowlanego (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z 25 marca 1998 r., II CKN 653/97; z 18 maja 2007 r., I CSK 51/07). Do wymogów prawa budowlanego należy spełnienie przesłanek z Prawa budowlanego w zakresie objęcia robót definicją robót budowlanych z art. 3 pkt 7 Pr. bud., remontu z art. 3 pkt 8 Pr. bud., ustalenia kręgu osób uczestniczących w procesie budowlanym z art. 17 Pr. bud. (inwestor, wykonawca, inspektor nadzoru inwestorskiego, kierownik budowy), ustalenie istnienia pozwolenia na budowę lub zgłoszenia wymaganego przez prawo budowlane (art. 28 ust. 1, art. 30 ust. 1 pkt 2 Pr. bud.), odpowiedniego zabezpieczenia terenu wykonania robót, przekazania go wykonawcy, wykonywania nadzoru budowlanego i dokonania odbioru robót. Niezwykle ważną cechą umowy o roboty budowlane jest to, że jej część składową stanowi wymagana dokumentacja budowlana. Trzeba bowiem zwrócić uwagę, że o ile przedmiotem umowy o dzieło umowy jest jego wykonanie (art. 627 k.c.), to w regulacji odnoszącej się do umowy o roboty budowlane (art. 647 k.c.) nie chodzi o samo tylko wykonanie obiektu, lecz także o sposób jego wykonania – zgodnie z projektem i zasadami wiedzy technicznej.

Dokumentacja projektowa obejmuje dokumenty związane z uzyskaną lokalizacją inwestycji (art. 39 ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, Dz. U. nr 80, poz. 717 ze zm.), dokumentację projektową, w tym projekt budowlany, oraz pozwolenia na budowę (art. 28, 32 i 33 Pr. bud.), a także dokumenty związane z nadzorem inwestorskim i autorskim. Objęcie umowy dokumentacją projektową będzie w znaczący sposób wskazywało na zawarcie przez strony umowy o roboty budowlane i odwrotnie – brak takiej dokumentacji wskazywać będzie, iż mamy do czynienia z umową o dzieło.

Skoro w przedmiotowej sprawie nie było konieczności uzyskania pozwolenia na budowę, brak było projektu budowlanego oraz nie prowadzono dziennika budowy, to pomimo dość dużego zakresu prowadzonych w jej ramach prac, należałoby ją zakwalifikować jako umowę o dzieło.

Samo stwierdzenie, zawarte w treści umowy, iż jej przedmiotem jest wykonanie remontu, nie oznacza, że należy to sformułowanie rozumieć jako tożsame z pojęciem remontu określonym w przepisach prawa budowlanego. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 3 pkt 8 Pr. bud. przez „remont” należy rozumieć wykonywanie w istniejącym obiekcie budowlanym robót budowlanych polegających na odtworzeniu stanu pierwotnego, a niestanowiących bieżącej konserwacji, przy czym dopuszcza się stosowanie wyrobów budowlanych innych niż użyto w stanie pierwotnym.

Wobec trudności w odróżnieniu remontu od bieżącej konserwacji Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 05 kwietnia 2006 r. (II OSK 704/05) słusznie zaznaczył, że zakwalifikowanie określonych robót do prac konserwacyjnych jest kwestią ocenną, wynikającą z konkretnych warunków, a przede wszystkim wymaga odniesienia zakresu prowadzonych robót do konkretnego obiektu, jego wielkości, przeznaczenia. W każdym jednak razie w świetle art. 3 pkt 8 ustawy trzeba uznać, że przez pojęcie „bieżącej konserwacji” należy rozumieć wykonanie w istniejącym obiekcie budowlanym robót nie polegających na odtworzeniu stanu pierwotnego, ale mających na celu utrzymanie obiektu budowlanego w dobrym stanie, w celu jego zabezpieczenia przed szybkim zużyciem się, czy też zniszczeniem i dla utrzymania go w celu użytkowania w stanie zgodnym z przeznaczeniem tegoż obiektu.

Niewątpliwie do tego sprowadzało się właśnie wykonanie przez powoda robót objętych umową – wymiana drzwi (i związane z nią poszerzenie otworów drzwiowych) nie polegała na odtworzeniu stanu pierwotnego, a miała na celu utrzymanie budynku, w stanie umożliwiającym dalsze użytkowanie zgodne z jego przeznaczeniem, poprzez wymianę zużytej stolarki drzwiowej i dostosowanie budynku do stanu zgodnego z przepisami przeciwpożarowymi. Podobny, konserwacyjny charakter miała również wymiana okablowania, czy prace tynkarsko malarskie.

Podsumowując – przedmiotowej umowy nie sposób traktować jako umowy o roboty budowlane, z jej treści niewątpliwie wynika, że była to de facto umowa o dzieło.

Zgodnie tymczasem z art. 646 k.c., roszczenia wynikające z umowy o dzieło przedawniają się z upływem lat dwóch od dnia oddania dzieła, a jeżeli dzieło nie zostało oddane – od dnia, w którym zgodnie z treścią umowy miało być oddane.

Zgodnie natomiast z przepisem art. 123 §1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (pkt 1), przez uznanie roszczenia przez osobę przeciwko której roszczenie przysługuje (pkt 2) lub wszczęcie mediacji (pkt 3).

W niniejszej sprawie nie doszło do przerwania biegu przedawnienia aż do jego upływu, gdyż czynność, która bieg taki mogła przerwać (wniesienie pozwu) nastąpiła dopiero 15 listopada 2015 r. Skoro przedmiot umowy oddany został dnia 15 listopada 2012 r., to wniesienie pozwu nastąpiło w rok po upływie terminu przedawnienia, co skutkować musi oddaleniem powództwa.

Niezależnie od powyższego, należy zauważyć, iż strona powodowa nie wykazała zasadności swojego roszczenia. Roszczenie to wywodziła z przepisu art. 471 k.c., zgodnie z którym dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Przesłankami odpowiedzialności w myśl powołanego przepisu, są więc: fakt niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, którego skutkiem jest powstanie szkody w majątku lub interesach dłużnika oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy nimi.

W niniejszej sprawie ciężar wykazania przedmiotowych przesłanek spoczywał na stronie powodowej. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zaznaczyć też trzeba, że przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. Zaprzeczenie dokonane przez stronę procesową powoduje, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (orzeczenie Sądu Najwyższego z 28 kwietnia 1975 r., sygn. akt III CRN 26/75).

Zdaniem Sądu strona powodowa nie wykazała w szczególności, aby naprawa poprzecinanych przewodów przeprowadzona została przez pozwanego wadliwie, jak również że późniejsza naprawa instalacji SAP i (...) przeprowadzona przez A. T. dotyczyła tych konkretnych jej uszkodzeń, które zostały przez pozwanego dokonane, ani tego, że instalacje SAP i (...) były w należyłym stanie przed rozpoczęciem prac przez pozwanego.

Strona pozwana zaprzeczyła tym twierdzeniom, podniosła, że naprawa wykonana przez A. T. dotyczyła innych uszkodzeń, spowodowanych w innym czasie i w dużo większym zakresie. Stanowisko strony pozwanej znalazło potwierdzenie w zeznaniach świadków, w szczególności świadka K. S. (1), który dokonał naprawy instalacji SAP i (...) na zlecenie pozwanego. Pośrednio wynikało to również z opinii biegłego, który stwierdził, że nie ma możliwości weryfikacji, czy zakres uszkodzeń wskazany przez stronę powodową jest tożsamy z zakresem uszkodzeń spowodowanych przez pozwanego.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze przede wszystkim przedawnienie roszczenia powódki, ale także jego niewykazanie, orzeczono jak w pkt. I wyroku.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na mocy art. 98 §1 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c., art. 108 §1 k.p.c. jak w pkt. II wyroku zasądając od powódki, jako strony przegrywającej sprawę, zwrot kosztów procesu na rzecz pozwanego w całości, pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Zarządzenia:

1. (...)

2. (...)